

I

Igaz Béla dr., a felsőház tagja. 1865-ben született a somogy megyei Lábodon. Az egyetemet a bécsi Pázmáneumban végezte s ott szerezte meg a hittudományi oklevelet. Tanulmányai befejezte után nagyobb tanulmányutakat tett s ezek során bejárta Olaszországot, Svájcot, Németországot és Csehországot. 1898-ban püspöki titkár lett, egy évvel később pedig püspöki

irodaigazgató. 1912-ben kanonokká, majd egyházmegyei főtanfelügyelővé nevezték ki. Ma pápai prelátus, címzetes dorozsmai apát s a pécsi papnevelő-intézet kormányzója. A pécsi Katolikus Legényegylet elnökeként sokat foglalkozott szociális és munkáskérdésekkel. Jelentős munkát végzett tanügyi téren és gazdasági vonatkozásban is. Első ízben tagja a törvényhozásnak. Baranya vármegye törvényhatósága küldötte be a felsőházba.

Iklódy-Szabó Andor dr. (*iklódi*), h. államtitkár. 1880. okt. 13-án született Veszprémben. Középiskolai elvégzése után egyetemi tanulmányait Budapesten, Bécsben, Berlinben és Párisban folytatta. 1902-ben államtudományi doktorrá történt felavatása után a pénzügyigazgatóság szolgálatába lépett s 1905-ben rendelték be szolgálattételre a pénzügyminisztériumba, ahol 1918-ban min. oszt. tanácsos lett. 1919. januárban miniszteri tanácsosi rangban az akkor felállított magyar kir. külügyminisztérium pénzügyi osztályába helyezték át. Báró Korányi Frigyes pénzügyminisztersége alatt került vissza a pénzügyminisztériumba, ahol a hitelügyi főosztály vezetője lett és 1927-ben h. államtitkárrá nevezték ki. Munkásságáért több magas kitüntetést kapott, köztük a Ferenc József-rend lovagkeresztjét és a II. oszt. polgári érdemkeresztet. Elnöke a Pénzintézeti Központ kebelében megszervezett m. kir. felülvizsgáló és kiegyenlítő hivatalnak

s a postatakarékpénztári felügyelő és ellenőrző bizottságnak.

Iklódy-Szabó János dr. (*iklódi*), volt nemzetgyűlési képviselő. 1877. okt. 27-én született Veszprémben. Atyja Veszprém vármegyének évtizedeken át vezéralakja

és a veszprémi kerületnek több cikluson át képviselője volt. Jogi tanulmányait Bécsben, Lipcsében és Genfben végezte. A háboru alatt a huszárszázadosi rangot érte el. A jogi tanulmányok elvégzése után a közigazgatási

pályára lépett és előbb Veszprém vármegyénél működött, mint tb. főszolgabíró, majd a belügyminisztériumba került. Az 1910. évi általános választások alkalmával a nagyvázsonyi kerület képviselőjévé választotta munkapárti programmal. Közgazdasági és közlekedéspolitikai tanulmányokkal foglalkozott s ily irányban a sajtóban is tevékenységet fejtett ki. A forradalom idején tervezett választásokon, mint az ellenzéki blokk tagja, a győri választókerület listáján szerepelt volna független kisgazda programmal. A kommunizmus ideje alatt balatonfüredi otthonában tartózkodott, majd a diktatura bukása után résztvett a földmives- és kisgazdapártnak Veszprém vármegyében való megszervezésében. Az 1920. évi nemzetgyűlési választásokon régi kerülete újra képviselőjévé választotta a kisgazdapárt programjával. A második Teleki-kormány megalakulása idején belügyminiszterjelöltként emlegették. Az egységspártnak megalakulása óta tagja. Ennek a pártnak programjával választotta meg újból kerülete a második nemzetgyűlési választásokon.

Illés József dr. (*viski*), országgyűlési képviselő. 1871-ben született Huszton, Máramaros vármegyében. Középiskoláinak elvégzése után 1895-ben a budapesti tudományegyetemen a jogtudomány doktorává avatták. Utána a külügyminisz-

térium a jogi kar ajánlására külföldi tanulmányuttra küldte s ennek során hosszabb időt töltött a berlini, lipcsei, párisi egyetemeken és Londonban. Hazatérve 1896-ban letette a bírói vizsgát és az igazságügyminisztérium törvényelőkészítő osztályának tagja lett. Itt 14 éven át különböző igazságügyi törvényalkotások, különösen a magyar polgári törvénykönyv elkészítésében vett részt. 1910-ben a nemzetközi közjogi, a horvát, az osztrák és a nemzetiségi és felekezeti ügyek referense volt. 1902-től kezdve a budapesti Pázmány-egyetemen a magyar alkotmány és jogtörténet tanára. 1915-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező, később pedig rendes tagjává választotta. Tudományos irodalmunkat sok értékes munkával gyarapította. Nagyobb önálló művei: Az újkor alkotmányfejlődés elemei (1898), Az Anjoukori társadalom s az adózás (1900), A magyar házassági vagyoni jog az Árpádok korában (1900), A szerződési jog az Árpádok korában (1901), A törvényes öröklés rendje az Árpádok korában (1904), A magyar társadalom és állam szervezése a honfoglaláskor (1908), Bevezetés a magyar jog történetébe (1910). E nagyobb munkáin kívül számos tanulmánya és értekezése jelent meg a tudományos szakfolyóiratokban és napilapokban. 1913-ban a nemzeti munkapárt programjával Huszton képviselővé választották. 1917-ben mandátumáról lemondott, de 1918. jun. 22-én Huszton ismét megválasztották egyhangulag munkapárti programmal. A kommün leverése után a magyar béke delegációnak tagja volt, mint a ruthén ügyek szakértője s mint ilyen. 1920 tavaszán Münchenben, Berlinben, Hágában és Londonban tartózkodott. 1921 szeptemberében Genfben a népjogvédelmi konferencia előadója volt. 1922-ben lett ismét a törvényhozásnak tagja, amikor a nagykirályi kerület küldötte be a nemzetgyűlésbe egységespárti programmal. A második nemzetgyűlés legfontosabb alapvető alkotmányjogi törvényjavaslatának, a felsőházi reformnak előadója volt. Ezuttal is régi kerülete küldötte be az országgyűlésbe.

Hosvay Lajos dr. (*nagyilosvai*), felsőházi tag. 1851-ben született Désen. Középszkoláit Kolozsvárott, egyetemi tanul-

mányait pedig Budapesten, Heidelbergben, Münchenben és Párisban végezte. Párisban Berthelot-val végezte a kettős sókról való kísérleteket. Tanulmányutjai során bejárta Ausztriát, Csehországot, Belgiumot, Hollandiát, Német-, Olasz-, Francia- és

Angolországot, Svájcot s a Balkán egy részét. A doktorátus megszerzése után asszisztensként működött a budapesti egyetemen Lengyel Béla és Than Károly tanárok mellett. 1882-ben a budapesti József-műegyetemen az általános kémia helyettes tanára, 1883-ban pedig rendes tanára lett; több ízben viselt dékáni és rektori méltóságot. 1891-ben az Akadémia levelezőtagja lett, 1901-ben a király udvari tanácsossá nevezte ki, 1905-ben pedig az Akadémia rendes tagjává választották. Az Akadémia másodelnöke és igazgató-sági tagja. 1910-ben a magyarláposi kerület munkapárti programmal beküldötte a képviselőházba, melynek 1918-ig tagja volt. Rendkívül gazdag szakirodalmi munkásságot fejtett ki. Nagyobb munkái: A kémia alapelvei. — Bevezetés a szerves kémiába. — Budapest ásványos vizei és fürdői. — A torjai bűdösbarlang kémiai vizsgálata. — A Balaton vizének kémiai viszonyai stb. Ezekon kívül nagyon sok szaktanulmányt, értekezést és ismertetést irt. 1897 óta szerkesztője a Magyar Kémiai Folyóiratnak, 1906 óta pedig a Természettudományi Közlönynek. Az Országos Közoktatási, a Mérnöki és az Országos Középszkolai Tanárvizsgáló Tanács tagja. 1914-ben államtitkárrá nevezték ki s e méltóságát 1917-ig viselte. Elnöke a Természettudományi Társaságnak, a Magyar Kémiai Szakosztálynak s az Erzsébet Népakadémia Egyesületnek. Tizenhét éven át volt elnöke az Országos Közegészségügyi Egyesületnek. A Magyar Földtani Társaság s az Iskolaorvosok szakosztálya stb. tiszteletbeli tagja. A felsőházban a Magyar Tudományos Akadémia képviselőletében foglalt helyet.

Hovszky János, országgyűlési pótképviselő. 1888-ban született Budapesten. Elvégezvén iskoláit, hosszabb külföldi

tanulmányut után átvette a családjának 1872 óta fennálló, rendkívül nagy-kiterjedésű üzemmel bíró porcellán- és üvegáru nagykereskedése vezetését. Nemcsak az ipari, de a politikai életben is hamar szerepelni kezdett s a kommunizmus idején egyike volt azoknak, akik a Fehérházat alapították s a Peidl-kormányt elűzték a helyéről. Mint a ker. nemzeti párt tagja lett 1921-ben a főváros törvényhatósági bizottságának tagja s a főváros törvényhatósági életében azóta is vezérszerepet visz. Mint a keresztény gazdasági párt tagja lett 1926 decemberében a pesti déli kerület országgyűlési pótképviselője.

Imre József dr. id., a felsőház tagja. 1851-ben született Hódmezővásárhelyen. Atyja, Imre Sándor, a kolozsvári egyetem tanára, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja volt. Budapesten végezte az egyetemet, majd az orvosi diploma elnyerése után harminc éven át működött az Alföldön, ahol a modern szemészet első képviselője volt. Tanulmányutjai során bejárta Ausztriát, Németországot, Franciaországot és Belgiumot. A magyar nyelven kívül elsajátította a latin, angol, német és francia nyelvet s nagyjelentőségű szakirodalmi tevékenységet fejtett ki. Számos szemészeti és egészségügyi dolgozatot írt, legutóbbi nagyobb munkája „Orvosi ethika” címen jelent meg. 1909-ben a kolozsvári egyetem tanárának hívta meg. Erdemei elismerésül a királyi királyi tanácsosi címmel tüntette ki. A világháború alatt, mint a kolozsvári szemklinika vezetője nagyon sok katonának adta vissza a látását. Szülővárosában szemkórházat alapított, mely országos hírnévre tett szert s általában rendkívül sokat fáradozott Hódmezővásárhely közegészségügyének, kulturális és társadalmi életének felvirágoztatásán. Ő alapította a Szanatóriumi Egyesületet, amely ma már nagyszerűen berendezett tüdőbeteg gondozó intézetet tart fenn. Hódmezővásárhely hálája jeléül

diszpolgárává választotta. Az összeomlás után a menekült kolozsvári egyetemmel Szegedre került, 1924-ben pedig nyugalomba vonult. Azóta ugyszólván minden idejét szülővárosa kulturális előrevitelének szenteli. Az Országos Orvosszövetség és a Magyar Szemorvostársaság elnöke. Gyermekei közül két fia egyetemi rendes tanár. Elsőizben tagja a törvényhozásnak. Hódmezővásárhely város törvényhatósága küldötte be a felsőházba.

Imre Sándor dr., volt vallás- és közoktatásügyi miniszter. 1877 okt. 13-án született Hódmezővásárhelyen. Egyetemi tanulmányait Kolozsvárott végezte, ahol filozófiai doktori oklevelet nyert, azután Heidelbergben és Lipcsében tanult. 1900—1908-ig Kolozsvárott tanított, 1908 után pedig Budapesten. 1904-ben magántanára lett a kolozsvári egyetemnek, majd 1912-ben a budapesti tudományegyetemen is habilitáltatta magát. 1918-ban a Pedagógium igazgatójává nevezték ki s még ugyanazon évben vallás- és közoktatásügyi helyettes államtitkár lett. 1919 aug. 7-től aug. 16-ig ideiglenes megbizással kultuszminiszter volt, azután pedig 1924 dec. 31-ig a miniszterium adminisztratív államtitkára lett. 1925 jan. 1-én vonult nyugalomba. Egy hónap mulva a szegedi egyetem pedagógiai tanszékére nevezték ki. Igen nagy irodalmi munkásságot fejtett ki. Főbb művei: Alvinci Péter kassai magyar pap élete; Gróf Széchenyi István nézetei a nevelésről; A nevelés sorsa és a szociálizmus; A világháború; Mi a nemzetnevelés?; A családi nevelés főkérdései; A közélet erkölcsi követelményei.

Incze Domokos, volt országgyűlési képviselő. 1871 szept. 5-én született Csikdelnén. Gimnáziumi tanulmányai elvégzése után teológus, majd Csikszentgyörgyön plébános lett. Tevékeny részt vett Csikmegye közéletében és tagja volt a törvényhatósági bizottságnak is. Az 1910-iki általános választások alkalmával, mint pártönkivüli 67-est választották meg a csikszentmártoni kerületben.

Inkey József báró (pallini), felsőházi tag. 1871 máj. 15-én született a so-

mogymegyei Iharosberényben. Atyja, néhai István kapta 1895-ben a bárói méltóságot és vele együtt a család ez ága az örökös főrendiházi jogosultságot. Iharosi birtokán gazdálkodik. A szabadelvű párt híve volt, de az 1904 nov. 18-iki események miatt ellenzékbe ment át és attól fogva előbb a disszidens csoportot, majd az alkotmánypártot támogatta. Jogi tanulmányait elvégezvén, Somogy megye szolgálatába lépett, előbb központi aljegyző volt, majd főszolgabíró. Tíz éven át képviselte a csurgói kerületet, majd visszavonult a közélettől. Néhai Apponyi Lajos gróf magyarországi udvarnagy leányát, Terézt vette el feleségül. A háboruban mint tartalékos huszárszázados vett részt. Cs. és kir. kamarás.

Inkey Pál báró (*pallini*), volt főrendiházi tag. 1876 jun. 23-án született Iharosberényben, Somogy vármegyében. Apja az 1895 nov. 17-én bárói méltóságra emelt István nagybirtokos, édesanyja vásárosnaményi Eötvös Jolánta bárónő volt. Állandóan iharosi birtokán, Somogy megyében gazdálkodik. 1906 dec. 21-én kapott a főrendiházba meghívólevelet s tagja volt a Háznak 1918 novemberig. A Magyar Földhitelintézet felügyelőbizottsági tagja s az Első Magyar Általános Biztosító Társaság kormányzó testületének tagja. Az örökösjogu családok választottjaként szerepel a felsőházi póttagok sorában.

Isaák Gyula (*kisdobronyi*), a felsőház tagja. 1858-ban született Nagyrédén. Középiskolai tanulmányai után jogot hallgatott, majd az államtudományi és jogtudományi államvizsga letétele után közigazgatási pályára lépett. Három évig a belügyminisztériumban szolgált, 1885-ben pedig a hatvani járás főszolgabírájává választották meg. 1896-ban Heves megye központi járásának élére került, 1898-ban az Alsótarnavölgyi Vízitársulat kormánybiztosává nevezték ki. 1901-ben Heves vármegye főjegyzője, 1916-ban pedig alispánja lett. A kommunizmus idején üldözöbe vették, úgy, hogy menekülnie kellett. A vörös uralom bukása után újból átvette hivatalát és nagy érdemeket szerzett a rend helyre-

állítására és az újjáépítés körül. 1923-ban főispánná nevezték ki. Első ízben tagja a törvényhozásnak, Heves vármegye törvényhatósága küldötte be a felsőházba.

Issekutz Győző, volt országgyűlési képviselő. 1856 aug. 13-án született Erzsébetvároson. A jogot a kolozsvári és budapesti egyetemen végezte s utóbbin a jogtudori oklevelet is elnyerte. Ügyvédi vizsgát Budapesten tett. Az erdélyi részeken a legnagyobb komlóskertet létesítette, evégből külföldön tett tanulmányutat. Köztevékenységét szülővárosának szentelte; megalapította az Erzsébetvárosi Takarékpénztár Részvénytársaságot, melynek sokáig vezérigazgatója volt. A nyolcvanas években a jogi szaklapokban jelentek meg gyakrabban jogi értekezései. Erzsébetváros az 1892-iki választásoknál nemzeti párti programmal felküldte a parlamentbe. 1901-től kezdve szülővárosa mindig egyhangulag választotta képviselővé. Az 1899-iki fuzió óta a szabadelvű párthoz tartozott, amelynek 1905-ben a Ház alelnökségére jelöltje volt. 1905-ben kivált a Szívákcsoporttal, amely alkotmánypárt név alatt a disszidensekkel egyesült. Az alkotmánypárt feloszlása után a nemzeti munkapárthoz csatlakozott. 1910-ben is régi kerülete mandátumát nyerte el. Meghalt Erzsébetvároson 1917 okt. 4.

Ivány Béla (*ivádi*), országgyűlési képviselő. 1873-ban született Folyán, Temes megyében. Atyja földbirtokos és 25 éven át országgyűlési képviselő volt. Berlinben, Párisban hallgatta a jogi fakultást, Budapesten pedig jogi és államtudományi államvizsgát tett. Nagyobb külföldi tanulmányutak során bejárta egész Európát és Afrikát. Tulajdonosa

a III. osztályú vaskorona-rendnek és a II. oszt. polgári hadi éremnek, ezenkívül, mint az Országos Gazdasági Bizottság vezetője és mint éllemezési kormánybiztos királyi elismerésben részesült az 1900. évben indított inség-akció vezetése körül szerzett érdemeiért.

Ma is elnöke a földművelésügyi miniszteriumban működő gazdasági szakbizottságnak. Tagja az Országos Magyar Gazdasági Egyesületnek, a Magyar Gazda Szövetségnek, stb., Pest-, Jász-Nagykun-Szolnok és Bácsbodrog vármegyék közéleti bizottságának elnöke, valamint a szocializált gazdaságok felszámolását intéző bizottság elnöke volt. A második nemzetgyűlésbe a pásztói kerület küldötte be egységspárti programmal. A második nemzetgyűlésen az első és második indemnitás előadója s az 1923. évi költségvetés főelőadója volt. Az új országgyűlésbe ugyancsak a pásztói kerület küldötte be. Nyugalmazott h. államtitkár. Cs. és kir. kamarás.

Ivánka Imre (*draskóczi és jordánföldi*), volt országgyűlési képviselő. 1878-ban született a nógrádmegyei Karpegécen. Egyetemi tanulmányait Budapesten és Berlinben végezte. Több tanulmányutat tett külföldön; Észak-afrikát is beutazta. Több német és francia lapban Magyarország politikai és közgazdasági viszonyait ismertette. A gyógynövénytermelés meghonosításának egyik uttörője. 1907-ben időközi választáson Zircen választották meg képviselővé. 1910-ben Békés városa választotta képviselővé. A Kossuthpárt híve volt. A háború alatt a neve sokat szerepelt hadseregszállításokkal kapcsolatban s egy ilyen ügyből kifolyó-

lag birói eljárás indult ellene.

Ivánka László báró (*draskóczi és jordánföldi*), volt országgyűlési képviselő. 1854. aug. 21-én született Felsőszemeréden, Hontmegyében. A bécsujhelyi aka-

démia elvégzése után 1873-ban, mint hadnagyot a cs. és kir. 10. huszárezredhez osztották be és 1878-ban, mint főhadnagy nyugállományba ment. 1886-ban a lovrini kerületben választották meg Apponyi-párti programmal és ezen kerületet három éven keresztül képviselte az országgyűlésen. 1914-ben a szalkai járásban, Nyáry Alfonz báró halálával megüresedett kerületben időközi választáson választották egyhangulag országgyűlési képviselőnek nemzeti munkapárti programmal és ezt a kerületet az összeomlásig, 1918 végéig képviselte. A koronázás alkalmával, 1916-ban Károly király a bárói rangra emelte és örökösjogu főrendiházi taggá nevezte ki. Az összeomlás után mandátumot többé nem vállalt és azóta felsőszemerédi birtokán gazdálkodik.

Ivánka Oszkár, volt országgyűlési képviselő. 1852. jan. 9-én született Budapesten. Középiskolai elvégzése után jogi tanulmányait Heidelbergben és Pozsonyban folytatta. 1906-tól kezdve az ipolysági kerület képviselője volt.